

Menneske, der besad en saa umiddelbar, frisk og levende Opfattelse af Naturen og dens Fænomener. Jeg vil ikke netop paastaa, at hans Betragtningssmaade tiltaler mig stærkt; dertil er den mig for jordvendt; men den hører sikkert Fremtiden til, og det hjælper næppe, at vi Ældre sukker derover. Hver Tid har sine Idealer; og naar jeg hører din unge Landsmand uden Svimmelhed eller Anfægtelse tumle med de dristigste Planer til en Samfundsmaskabelse, fremkaldt ved en stadig fuldkomnere Undertvingelse af Naturmagterne, synes jeg at se for mig en Prototype for det tyvende Aarhundredes handlestærke Menneske. — —“

Med flammende Kinder og bølgende Bryst havde Jakobe læst disse Linjer. Og nu hændte der hende noget højt usædvanligt: hun kom til at græde. Hun græd ikke alene af Glæde men ogsaa af Skamfuldhed over, at hun havde gaaet her, opfyldt af Tvivl og Uro, og paany forraadt Per i sine Tanker.

Det tyvende Aarhundredes Menneske“. Ja, det var netop Gædet, der belyste de store Modsigelser i hans Væsen, undskyldte dets Skrøbeligheder, forklarede dets Kraft. Han var som det første, formløse Udkast til en kommende Gigantslægt, den, der (som han selv havde skrevet) endelig skulde tage Jorden i Besiddelse som retmæssig Herre og omskabe den efter sit Behov, — en Forløber, vokset op i lummer Stueluft under Trykket af al Slags smaaborgerlig Kleinmodighed og Overtro og Underkuelse og derfor ubændig, selvraadig og pietetsløs, uden Tro paa andre lykkebringende Magter end saadanne, der kunde faa et Staalhjul til at snurre. Og var det i Grunden underligt? Det nitende Aarhundredes Guldalderdrøm, dets skønne Tro paa at kunne opbygge et Lykkens og Retfærdighe-